

Devojčica i Tigar

Iskrala se rano, nije dozvolila jutru niti da zaiskri a već je prega-zila i breg i šumarak podno njega. Mrmljala je molitvu jutru, skladno je provlačeći kroz ono malo melodije i mnogo ritma kako se već to i radilo kad bi se bajalo namerniku za srećan i uspešan nastavak puta. Možda bi nekome sve to zaličilo na ništa više do običnih dečjih poskoka, možda bi i prepoznao pesmičuljak koji je i on, u najranijih mladih dana, pevušio dok se učio kako se usklađuju reči i melodija, tek, ona je bila zadovoljna. Konačno i potpuno zadovoljna. Osećala se baš kao onih dana kad je leto počinjalo, godinu dana ranije. Odveli su je. Nisu je pitali, roditelji su joj spakovali nešto krpica u zavežljaj, zagrlili i naredili da prati onu čudnu tetu što je izvirivala ispod raznobojnih resa koje su joj se sa kape slivale preko očiju. Roditelji su joj sladili obećavajući dobar život i poštovanje drugih. Teta se samo smeškala, više kezila ono malo zuba u vilici.

„Tigre!“, kuće se zaletelo u neki žbun, čitav roj do tad uspavanih dnevnih komaraca je uznemirio do tad savršeno tih sklad mraka. Onih velikih kao stršljeni, bezočnih krvopija naspram kojih bi obični, noćni, pre sličili običnim zamlatama. Pripretila mu je odignutim prstom. Volela je to kuće više od svega, makar što su je ostala deca zadirkivala. Tigar, ko je još čuo da se psu daje takvo ime?! E pa, ona je želela da ima svog tigra i tako je imalo da bude. Srećom, bio je žuća, i sve što je ona imala da uradi je da mu nagaravi šare.

Uzdahnula je i zastala. Ostala deca je nisu volela. Razumela ih je ali joj je to i dalje smetalo. Otkad su je doveli, ona je bila najbolji đak škole. Molitve je umela da mumla, pevuši, čak i sikće ako je bila kakva vradžbina u pitanju. Plesove i obična treskanja, to je toliko dobro savladala da je čak i dodavala neke nove korake, i još dosta iščašenih skakutanja pride. Nije pomagalo ni to što su je svi nastavnici najviše cenili, čak i voleli. U stvari, svi ti nastavnici su bili jedni te isti, ona čudna teta što ju je i dovela u školu, samo se za svaki predmet prikladno odevala. A ona je jedina shvatala da je to uvek baš ona. Ostala deca su svakom nastavniku nadevala neka smešna i počesto

pogrdna imena. Glupaci, pa zar vam je potrebna ikakva magija da je prepoznate, smejala bi im se u sebi.

„Njušiš jutro Tigre? Biće prelepo jutro. Biće to najlepše jutro, ikad!“, češkala ga je iza ušiju a ovaj se veselo izvalio na leđa u izdika-lu travu i valjao, skidajući i poslednje od sveže nagraavljenih šara. „Haj'mo, dug put nas čeka... Mislím“, kao zabrinuto izgledala je kroz istanjenu noć da li bi joj možda bilo jasnije kuda se uputila.

Gazili su i dalje i još dalje i bilo je jutru da samo što nije. Nervirala se što već nisu stigli. Toliko su žurili da je počela i da se sapliće o busenje i plitko korenje, čak je zaboravila i da pesmom pozdravi vile iz tri jezerca pokraj kojih je protutnjala. Uistinu, malkice ih je i zaobišla, da bi ispalo kako je sve to samo igra slučaja. Nije htela da ih budi, znala je da bi razgovor duže potrajao, pa bi je terale da peva i onu pesmicu i ovu i da im otpleše još nešto... Matore oštrokonđe, ne bi im se svidelo što noću lunja divljom tajgom, dosađivale bi joj i prekoravale je. Namestila je onaj svoj vragolast osmejак ukraj usana, popravila šarene rese na prevelikoj kapi i potrčala. Trčali su dokle se i ona i njen Tigar nisu propisno preznojali a noge skoro potpuno

otkazale poslušnost. Seli su na jedan natruli trupac, dolazili do daha. Tigar je njuškao sveže ugaženu travu što se u svojoj prolećnoj jedro-sti izlomila i raskrilila poput staze.

„To je bio meda, ne njuškaj dalje i ne traži vraga. Davno je prošao, još sinoć“, bolje je pogledala tragove, nigde onih medveđih. „Nije sinoć, noćas je nekuda zabazao. Ne boj se!“ prigrllila je Tigra, osvrćući se. Nije se ona bojala medveda, i oni su bili njeni prijatelji ali, uvek se mogao pojaviti i neki stranac, namćor i kavgadžija. Nije imala vremena za medveđu raspravu. Lupnula se po čelu kao zaboravna pa je sebi pod noge istresla sve iz torbice od meke kože. Prebiralala je. Jedan fišek pun raznobojnih kamenčića, kanap od upletene tajmenove kože, smotuljak sovinih kandži, čigra od oblutka što je samo za nju izvajao onaj potok što nikad ne mrzne. I rezervni par mekih čarapa od najfinije irvasove kože. Mama ih je spakovala, savetovala da joj stopala uvek budu suva jer se najlakše razboli od mokrih stopala. Nikad ih nije obula, samo ih je čuvala. Tad se pljesnula dvaput po čelu, kako je samo mogla biti toliko zaboravna! Pa, magija bi prora-dila samo ako se urolana kora breze čuvala u nedrima, tri dana

najmanje, sedam najbolje. Zavukla je ruku u nedra i izvukla tankim koncem svezan svitak brezove korice. Odahnula je.

„Haj’mo!“ potrčala je, Tigar za njom, zastajkujući, i dalje njuškajući ugaženi trag koji se namestio baš tamo kuda su se i oni zaputiti.

Sledila se kad je u daljini, na vrhu brdašca videla još nekog. Razdanjivalo se pa su se u izmaglici jasno razabirali obrisi četiri breze, tri velike i matore, jedna mlada te još neko. Osoba, bez korena i lišća. Još malo bliže, prikradali su se, pa je jasno mogla da prepozna melodije i bajanja. Njena teta iz škole, započinjala je šamanski ples! Bila je već stara i teško se kretala ali dok je plesala, bila je gipka kao lasica. Vrtela se u krug, u čijem su centru bili istreseni neki šareni kamenčići, sovine kandže... Prebrajala je mala šamanka, sve isto kao i u nje. I za brezovu koru je znala! Priznala je sebi da je teta od škole više nego dobra u vradžbinama. Možda, ali samo možda toliko dobra kao i ona sama. Prišla joj je, rasporedila svoje džidžabidže, spremajući se da i ona započne svoj ples. A zašto da ne, teti će biti drago da vidi koliko je napredna i šta sve ume. Datum je bio pravi, mesto takođe, svašta lepo je mala šamanka smislila da nabaja. Krenula je da se

okreće, prvo oko sebe potom i u krugu. I gde god bi ona poželela dobro, od tete bi se čulo nekakvo zlo. To ju je iznenadilo, ubedila je sebe da joj trans oduzima sluh. No, na njeno večno proleće, teta je odgovarala mrazom, na ptičiji poj ova bi fijuknula arlaukom smrtno ranjenog medveda. Prepala se mala, ali više nije mogla da utekne. Njeni krugovi su bivali sve uži, stanjivali su se u spirali, obuzimani onim njene školske tete. I vazduh kao da se uskovitlao – sunca je nestalo i vetar se uskomešao da je odizao zemlju i travu i sve uokolo pravo do u nebo. U tom, prvo je Tigra nestalo, nešto je proletelo i zgrabilo ga. Odmah posle, osetila je kako lebdi, i kako leti, sve brže i sve dalje. Tamo iza, prvo je zagrmelo, pa je utihnulo... Da bi se konačno svuda razleglo kao mlečno belo od silnog cepanja vazduha.

Kad se probudila, sedela je na obali nekog jezera. Imala je krila, tanka i providna kao u vilinog konjica. Iznad glave joj, Tigar je ganjao neku pticu. Protrljala je oči, on je i dalje leteo. I on je imao ista takva krilca. Iz jezera, izronile su njene stare druge, tri jezerske vile. Otrele su se po kućeci i razvile krila. Pozvale su i nju da im se pridruži.

„Odlična si bila, vradžbina ti je uspela. Sad je ovo jezero tvoj dom“, prošaputala joj je jedna od njih.

„Moja školska teta?“

„I njoj se vradžbina ispunila. Uništila je pola Tunguske. Ona je bila zla, znaš...Zaboravi je“ nanovo su je pozvale. Odlepršala je sa njima.